

„Eredeti, vicces és romantikus!
Erre a sorozatra vártak
az ifjúsági könyvek rajongói!”
– *Nocturne Reads*

SPIRIT
szellem

Elementálok 3. könyv

fine
selection

BRIGID KEMMERER

BRIGID KEMMERER

SPIRIT

s z e l l e m

Elementálok 3. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Bobbie-nak –
Te vagy az én hősöm!*

1. FEJEZET

HUNTER GARRITY EGY FEGYVER KATTANÁSÁRA ÉBREDT. A nagyszülei mindig égvé hagyták az éjszakai jelzőfényt a mosókonyhában, de most vagy nem működött, vagy valaki lekapcsolta, mert az alagsori hálósobája teljes sötétségbe borult. Lélegzete csupán halk susogás volt a sötétben. Egy pillanatra belegondolt, nem álmolta-e a hangot.

Ekkor acél ért az állkapcsához.

Elállt a lélegzete.

Megszólalt egy hang: lány, női, enyhén gúnyos.

– Azt hiszem, ezt elvesztetted.

Felismerte a hangot, és ez nem okozott megkönnyebbülést. Karja részben a lepedő és a takaró közé gabalyodott, még csak gondolni sem lehetett arra, hogy ebből a helyzetből lefegyverezze a lányt.

– Calla – mormogta halkán, nehogy megjijesse.

Fogalma sem volt, mennyi tapasztalata van a lánynak a fegyverekkel, és nem tűnt úgy, hogy ez lenne az ideális időpont rájönni erre.

– Hunter.

A pisztoly csöve erősebben nyomódott a Hunter álla alatti puha bőrbe.

Hunternek kapóra jött volna, ha a lány megmoccan, például arrébb helyezi a súlyát, mert most csupán egy hang és egy fegyver volt a sötétségben.

Hunter nagyot sóhajtott.

– Hogy jutottál be ide?

– Elkábítottam a kutyádat, és megpiszkáltam a zárat.

Rettenetes erőfeszítésébe került nyugton maradni. Tartott ugyan egy kést a párnája alatt, de aktuálisan érte nyúlni kábé három órát vett volna igénybe ahhoz képest, hogy meddig tart meghúzni egy ravaszt.

– *Elkábítottad a kutyámat?*

– Difenhidramin egy szelet marhahúsban. – A lány hangjába megvetés vegyült. – El sem hiszem, hogy kiengeded a kutyádat a házból, és nem vigyázol rá!

Hunter soha nem sétáltatta Caspert pórázon. Nagyszülei egy régi farmon laktak. Nemigen számított rá, hogy elmebeteg tizenéves lányok fognak kábító rostélyost adni a kutyájának.

– Ha baja lesz, megöllek.

– Tudod – mondta a lány, ügyet sem vetve arra, amit Hunter mondott –, arra gondoltam, leégethetném ezt a kócerájt. Petróleum, gyufa, aztán huss!

– És? Miért nem tetted?

Hunter pár centire a takaró alá csúsztatta a kezét, hogy lássa, észreveszi-e a lány.

Nem vette észre.

– Csak. De még megtehetem.

– Nem hiszek neked – mondta Hunter. – Ha tüzeskedni akarnál, most nem itt lennél.

– Azt akarjuk, hogy adj át egy üzenetet a többi Őrzőnek.

– Nem *ismerek* egyetlen Őrzőt sem – sziszegte Hunter.

Nos, egyet ismert, de Becca apja pont olyan keményfejű volt, mint Hunter.

A keze arrébb csusszant pár centivel, ki a takaró alól.

– Ugyan már, Hunter! – mondta a lány negédesen. – Hát nem apád fia vagy?

A hangja közelebről jött. Odahajolt a fiúhoz. A fegyver egy centiméterrel elmozdult... és Hunternek épp ennyi kellett. A lány csuklója felé lendítette a kezét, hártott, ugyanakkor lejjebb hajolt a lány elől. Szabad kezével a lányra hurkolta a takarót, amikor az a padlóra hullott. Arra lendítette az öklét, ahol a lány térdének kellett lennie... ám Callának már nyoma sem volt, visszahúzódott valahova a sötétségbe.

Hunter igyekezett csillapítani a lélegzetét, lelassítani a szívverését és meggyőzni a testét, hogy csak *hallgatózzon*.

– Jó próbálkozás volt – mondta a lány.

Hunter a szoba levegőjére összpontosított. Kérlete, mutassa meg, hol helyezkedik el a lány, de ezt hiába erőltette. Várnia kellett. Ám a levegő nem beszélt.

Legalább a sötétség előnyére szolgált. Ha nem látja a lányt, akkor egész biztosan a lány sem látja őt.

Becsúsztotta az egyik kezét a párna alá. Ujjai megtalálták a kést, az éle megnyugtató érzés volt a tenyerén. Soha senkit sem vágott meg vele, de tudta, hogyan kell eldobni. Ekkor meghallotta a lány lélegzetét... vagy inkább megérezte. Közről, elég közről jött a hang. Felemelte a kezét, hogy eldobja a kést.

Egy deszka, vagy könyv, vagy *valami* csapódott a halántékának, és a szoba hirtelen megtelt fénnel: csillagok táncoltak a szeme előtt. Elterült, és egy fájdalmas pillanatig azt sem tudta, hassal felfelé landolt-e.

Ekkor a lány egy rúgással a hátára gördítette.

– Te idióta – mondta. – Tényleg azt hitted, hogy egyedül jövök?
Gördülés közben beverte a fejét a padlóba. Fájt. Nagyon.

A kése is eltűnt.

– Le kéne lőjelek most azonnal – hadarta Calla. – *De szükségünk van rád.*

– Menj a pokolba!

Megérezte a vére ízét, ahogy megszólalt. Végigsimított a szőnyegen, a kését keresve, de ekkor egy csizma tiport az ujjaira.

Jó ég, ők hogy láthatták őt?

A fegyver a homlokának szegeződött.

– Üzenet – ismételte Calla. – Figyelsz?

– Aha – nyögte ki Hunter.

Egyik keze szabadon maradt, de fogalma sem volt, hogy a lány „segítőjének” van-e fegyvere.

– Minden áldott nap leégetünk egy házat – mondta Calla –, amíg el nem jönnek.

Ez teljesen megőrült!

– Elpusztítanak benneteket – felelte Hunter.

– Nem hiszem – mondta Calla. – Üzenem nekik, hogy jöjjenek, és próbálják meg! Egy heted van.

– Ártatlan embereket fogtok megölni...

– Nem. Amíg el nem jönnek, az egész a te lelkeseden szárad! – Arrébb mozdította a fegyvert. – Szereted a piercingeket, ugye? – A kemény acél Hunter csupasz vállának nyomódott. – Mi lenne, ha egy golyó ütötte kis lyukkal győznék meg végleg?

Hunter szabad keze megvillant, hogy megint hárátszon. A mozdulattal most a lány csuklóját akarta eltörni. Calla felsikoltott, és leejtette

a fegyvert. Hunter nem engedte, hogy ez elterelje a figyelmét, lendületben maradt, és ököllel behúzott egyet a lábba, amelyik a másik kezét szegezte le.

Most talált. Férfihang nyögött fel fájdalmasan. A másik keze is kiszabadult. Mozgást érzelt maga körül a sötétségben, és tudta, hogy készülnek visszavágni.

Ekkor hirtelen megtalálta a fegyvert. Nem tévovázott. A mozgás felé célzott, és meghúzta a ravaszt.

Kate Sullivan egy fegyver kattánására ébredt.

Ingerülten az oldalára fordult. Be kellett volna csuknia az ajtót, mielőtt lefeküdt aludni. Silver újra leellenőrizte a fegyvereit. Napjában többször megtette.

Kate hetvenkét órája ismerte a férfit, de már most az idegeire ment.

Az órára pillantott, és ráfordult:

- Ugye tudod, hogy még hajnali öt sincs?
- Képzeld, drágám, le tudom olvasni az órát!

Kate kicsusszant az ágyból, és az ajtóhoz ment. A férfi brit akcentusa szöges ellentétben állt kreolos arcborcával, enyhén mandulavágású kék szemével és napszíttá szőke hajával. Amikor a nő a férfi származása után érdeklődött, ő azt felelte, hogy egyenesen az olvasztótégelyből öntötték ki. Úgy tűnt, igencsak jó öntvényt sikerült létrehozni, mert Silver eszméletlenül dögös volt.

A neve nem is igazán illett rá. Olyan napbarnított bőre és napszíttá haja volt, mintha minden napját a szabadban töltötte volna. A külseje alapján homokos tengerpartra képzelné őt az ember egy homokba szúrt szőrfdesztkával az oldalán. A haja rövid volt, de kicsivel hosszabb

annál, hogy katonásnak lehessen mondani. A lány kísértést érzett, hogy Icemannek¹ hívja a *Top Gun* című film dögös rosszfiúja után. Imádta a nyolcvanas évek filmjeit. Mélyen a férfi szemébe nézett, ami olyan hideg kék volt, hogy beleborzongott.

Bekukucskált a szemközti ajtón, ami abba a hálószobába vezetett, amit a férfi foglalt el, habár azt, hogy „elfoglalta” volna, túlzás volt állítani. Tegnap állítottak be a bútorozott lakásba, és Silver azt mondta:

– Aludj, ahol akarsz!

Az ágyneműje tökéletesen sima és rendezett volt, szinte mint a hadseregben. Vagy egész éjjel nem aludt, vagy úgy beágyazott, mintha egy kiképzőtáborban lett volna.

– Aludnod kéne! – jegyezte meg Kate.

Silver a helyére kattintotta a tölténytárat egy félautomata fegyverben, és becsúsztatta egy pisztolytáskába.

– De ma kéne meglelnünk azt a bizonyos aranyat, amit a közmondás emleget.

Kate az ajtófélfának döntötte a homlokát.

– Nem akarok iskolába menni.

– Ami azt illeti, te tinédzser vagy. Az nem valamiféle beavatási szertartás? Nem tudnál időt szakítani arra, hogy *smúzolj* a pomponlányokkal, miközben megöled a gaz elementálokat?

– Úgy látom, túl sok sorozatot nézel a CW-n.²

A férfi nem felelt. Kate a szemébe omló szőke hajtincseken keresztül kukucskált rá. Silver most rátért a többi fegyverre, mindenekelőtt a késekre. Előhúzta mindet a tokjából, és megnézte, milyen élesek.

¹ Iceman, jelentése: jeges. Utalás a *Top Gun* című filmben a Val Kilmer által alakított Tom „Iceman” Kazanski figurájára.

² Amerikai televíziótársaság.

Kate felsóhajtott. Silvernek egész arzenálja volt a kocsiban, több halálos játékszerrel rendelkezett, mint amivel a lány bármit is tudott volna kezdeni. Természetesen még több lőfegyver. Különböző hosszúságú kések. Egy félelmetes íj, egy tegeznyi nyílveendővel. Ez utóbbi miatt sokat cukkolta a férfit.

– Te jó ég! Ezeket a tündék elleni harcban akarod használni?

Hirtelen egy nyíl *jelent meg* a férfi kezében, és a hegyét olyan erővel nyomta a lány torkának, hogy annak majd' kiserkent a vére.

– Nem. Ezeket olyankor használom, ha a tanítványomnak túl nagy a szája.

Az akcentusa, a veszélyessége, a fegyver a kezében, mindez együtt mérhetetlenül szexivé és ijesztővé tette őt egyszerre. Kate-nek fogalma sem volt róla, milyen idős a férfi, de nem lehetett nála *sokkal* idősebb. Az arca sima volt és ránctalan, a teste karcsú és izmos. Biztosan nem idősebb egy főiskolásnál, középiskolásnak viszont már nem menne el.

Ezért volt *Kate* itt. Hogy beszivárogon a helyi középiskolába, és megtudja, hogy kik a tiszta elementálok, meg azt, hogy tényleg olyan erősek-e, ahogy a pletykák beszélnek.

Silver azért volt itt, hogy megölje őket.

Kate nem várta, hogy ilyen fiatalon bármilyen feladatot bízna rá, de csupán fél éve tartott az Őrzővé való kiképzése, amikor jött a fel-szólítás. Megtiszteltetés volt, ha valakit kiválasztottak egy feladatra, még akkor is, ha közben az agyára mentek azzal, hogy hangsúlyozták, ő csak mellékszereplő a dologban. Silver volt a küldetés vezetője. Ő pedig a tanítvány. Diák.

Az anyja olyan büszke lenne rá.

Kate lehuppant az egyik székre az asztal mellé, ahol Silver ült. Egy fegyver hevert az asztalon, egy 9 mm-es Glock. Végigsimított a fegyver csövén.

Silver nézte őt, de nem szólalt meg.

– Öltél már meg valakit közülük? – kérdezte a lány.

Silver bólintott.

– Hát persze.

A férfinak meg sem kellett kérdeznie, kikre gondolt a lány. Egyetlen *csoport* jöhetett szóba. A tiszta elementálok. Azok, akiknek elég ereje volt ahhoz, hogy egész városokat tegyenek a föld színével egyenlővé.

Egy bizonyos szinten minden ember kapcsolatban áll valamelyik elemmel, de csak néhány kiválasztott *tiszta* elementál. Kate körként és egy beléje rajzolt ötágú csillagként látta maga előtt ezt a rendszert. A csillag négy ága a föld, a víz, a tűz és a levegő négy őselemét jelképezte. Ha az embereket elhelyeznénk valahol ebben a körben, akkor lennének, akik az ágak közé kerülnének, míg mások a csillag valamelyik csúcsára. Minél közelebb esik valaki valamelyik ág csúcsához, annál erősebb a kapcsolata azzal az elemmel. Ha valaki pontosan az egyik ág csúcsára esik, akkor képes használni annak az elemnek az erejét, sőt, alávetni azt a saját akaratának.

Kate tiszta elementál volt, de ő a csillag ötödik ágának a csúcsára esett, ami a szellemet jelképezte. Amint kifejlődnek az ötödik elementáli képességei, képes lesz uralni mind a négy elemet. Ezenfelül az emberi szellemhez fűződő kapcsolatának köszönhetően szorosabb kapcsolatba tudott lépni a körülötte lévő emberekkel.

Sok-sok évvel ezelőtt a tiszta elementálok iszonyatos pusztításokat végeztek, évszázadokon átívelő tömegmészárlásokat rendeztek. A nagy chicagói tűzvész. Földrengések. Cunami. Az Ötödikek, akik a saját képességeik folytán mélyen átérezték az emberiség szenvedéseit, szövetségre léptek, hogy elpusztítsanak minden tiszta

elementált, és véget vessenek a pusztításnak. Az Ötödikeket ezután megválasztották Öröknek, és kiképezték őket, hogy öljk meg a tiszta elementálokat, mielőtt azoknak kiteljesedne az ereje.

Kate-nek a saját eleméhez fűződő kapcsolata meg kellett volna nehezítse, hogy bárkit is megöljön. Amikor azonban arról volt szó, hogy meg kell húzni a ravaszt, ez egyáltalán nem esett nehezére.

Az anyja mindig azt mondta, hogy az *emberiség javát szolgálják* ezzel. Kate elgondolkodott, hogy mit mondana most az anyja, mindazok után, ami történt.

Még egy másodpercig nézte, ahogy Silver piszmog.

– Szerinted nehéz lesz őket megölni?

A férfi felemelte tekintetét a fegyverről, és a lány szemébe nézett.

– Ideges vagy?

Kate Silver hanghordozásával így szólt:

– Naná, hogy nem.

Silver elmosolyodott, de a mosolya minden nyájasságot nélkülözött.

– Ismered valamennyire a fegyvereket, igaz?

Kate a kezébe vette a Glockot, és négy másodperc alatt darabokra szedte. A töltények csilingelve hullottak a tárból az asztalra.

– Egy kicsit.

– A fejlődés az egyik biztos módja a megölésüknek.

– A gyilkolással kapcsolatban is van némi tapasztalatom.

– Hallottam róla.

Silver ügyet sem vetett a lány magatartására, elkezdte összerakni a fegyvert.

– Egyszer láttam egy levegő elementált, aki négy lövést kapott a mellkasába, mégis felállt és újra harcolt.

– Felnőtt volt, igaz? Azt hittem, tizenéveseket akarunk megölni.
– Így is van. – Silver egy pillanatra elhallgatott. – Ez milyen érzés neked, Kathryn?

A lány meglepetten kapta fel a fejét.

– Semmi különös. Miért?

– Meg kell, hogy mondjam, amikor azt mondták, hogy te leszel a „gyakornokom”, nagyon meglepődtem.

– Miért? – kérdezte a lány.

– Mert nem tudom, mit keresel itt.

Kate elengedhette volna a megjegyzést a füle mellett, de fájt neki, mint ahogy az fáj, amikor egy rossz gyerek az ember karjába csíp. Úgy érezte, igenis kiérdemelte azt, hogy itt legyen.

– Azt a feladatot kaptam, hogy segítsék neked.

– Úgy tűnik, alig várod.

– Én már bizonyítottam. Készen állok, hogy végre *tegyek* is valamit.

Sikerrel kellett járnia ebben az akcióban. Ha elbukna, az azt jelentené, hogy az anyja halála hiábavaló volt.

Silver keze a kézifegyveren nyugodott, miközben végigmérte a lányt.

– Bizonyára véghezvittél már valamit, ha *mellém* osztottak be.

– Miért? Azt hiszed, olyan kemény fickó vagyok?

– Nem kell, hogy azt higgyem, Kathryn.

– Ne nevezz így! Csak az anyám hívott Kathrynnek.

Silver újra a fegyverre pillantott, és ezúttal alaposan meg is nézte azt.

– Hallottam valami pletykát az anyádról. Nagyon jó volt abban, amit csinált.

Kate az érzelemnek az utolsó csíráját is kiűzte a hangjából.

– Én jobb vagyok.

– Remélem is. Anyád nyilvánvalóan nem volt *elég* jó.

Kate erre a kijelentésre legszívesebben bemosott volna neki egyet, de annak valószínűleg nem lett volna jó vége.

– Elintéztem a dolgot.

– Arról is hallottam valami pletykát.

– Na, és mit hallottál?

– Hogy anyádat megbízták, iktasson ki egy víz elementált, de nem sikerült neki – mondta Silver, majd egy pillanatnyi szünet után így folytatta: – És hogy utána te magad eredtél ennek a víz elementálnak a nyomába, és te sikerrel jártál.

– Anyám elkövetett egy hibát.

– Ami úgy hallottam, akkora volt, mint a Mexikói-öböl. Hülyeség volt üldözőbe venni egyikőjüket a víz kellős közepén.

Silver csapdába akarta csalni Kate-et. A lány tudta. Majdnem sikerült is neki.

– Anyám tudta, mit csinál. Állandóan azt mondta: mindegy, milyen ügyes vagy, mindig lesz valaki, aki jobb nálad.

– És ezt a leckét, úgy látszik, a maga kárán tanulta meg.

– Azt hiszem, eleget beszélünk anyámról.

Silver elmosolyodott.

– Közel tudsz férközni a Merrickekhez?

– Igen.

– Anélkül, hogy megtudnák, ki vagy?

– *Igen.*

– És ha megtalálsz bennük egy tiszta elementál összes jellemző vonását, akkor mit teszel?

A lány megnyalta az ajkát.

– Megölöm őket.

A férfi keze megállt a levegőben.

– Rossz válasz.

Kate hátravetette magát a székben, és a szemét forgatta.

– Jelentést teszek neked.

– Jó kislány – felelte Silver, azzal visszapattintotta a tárat a fegyverbe, és odacsúsztotta azt a lánynak, keresztül az asztalon. – Öltözz!
Dolgunk van.

2. FEJEZET

A FEGYVER ÜRESEN KATTANT, és Hunter elkáromkodta magát. Nevetés hallatszott a sötétben, valahol Hunterrel szemben.

– Azt hitted, nem ellenőrzöm, hogy meg van-e töltve?

Aztán hirtelen nagy zajjal becsapódott a szobája ajtaja, és valaki dübörgő léptekkel trappolt fölfelé a lépcsőn.

Hunter anyja az emeleten volt. És a nagyszülei is.

Petróleum. Gyufa. Aztán huss!

Hunter nem tudta volna egyedül megfékezni a tüzet, és nagyon ügyesen elvágta az utolsó baráti szálát is, ami ahhoz a sráchoz fűzte, aki *képes* lett volna erre. Feltépte az ajtót, és felrohant a lépcsőn.

Ott feküdt Casper, a németjuhásza, az előszobában elterülve hangerősen horkolt. Hunter nem hibáztatta az állatot. Őt magát is átverte már egyszer Calla.

Összetört üveg csörömpölése hallatszott a konyhából, aztán valami nehéz zuhant a padlóra. Hunter végigrohant a folyosón, miközben egyre csak törtek az üvegek. *Mi a fenét csinálnak ezek? Edényeket csapkodnak a földhöz?*

Igen, pontosan ezt csinálták. Calla az ajtó felé lépkedve végighúzta a kezét a pulton, és a földre söpörte a cserépedényeket meg az

üveg vágólapot. Egy fickó, akit Hunter nem ismert, felborította a konyhaszekrényt, és az edények a földre zuhanva összetörték. Az asztalt már felborították, összetört poharak és tányérok darabjai borították a padlót.

Hunter nem tudta, mit tegyen. A fegyvert az alagsorban hagyta, de ez semmit sem jelentett, mivel nem volt megtöltve. Különben sem lőhetette le őket azért, mert összetörték az edényeket.

Calla legalább nem gyújtotta fel a házat.

A lány kihúzott egy kést a pulton álló fa késtartóból, majd földhöz csapta a súlyos fatömböt. A húsvágó kések fele kiszóródott belőle, a többi pedig a hulladék között landolt. A lány végighúzta a pengét az ajtó melletti tapétán.

– Elég meggyőző voltam?

Te jó ég, Hunternek hasogatott a feje, és csak részben azért, mert fejbe csapták az alagsorban.

– Hordd el magad, Calla!

– Különben mi lesz? Nem tudsz nekem ártani, Hunter. Tudod, nem egyedül dolgozom. Nem csak én tudok ám tüzet gyújtani.

Hunter a lány barátjára pillantott, aki az ajtóban állt. Sötét haj, világos bőr, vékony testalkat. Korban közel állt hozzájuk, talán kicsivel fiatalabb volt náluk, és teljességgel ismeretlen Hunter számára, de ő csak néhány hete jár itt iskolába, úgyhogy ez nem jelentett semmit.

A fiú észrevette, hogy Hunter őt méregeti, és elvigyorodott. A mosolya kicsit olyan volt, mint egy örülté. Egy mozdulattal kirázta a haját a szeméből.

– Lehet, hogy gyújtanunk kéne egy kis tüzet, csak hogy tudd, komolyan beszélünk – mondta, azzal lelökte a mikrohullámú sütőt a pultról.

A sütő egy hosszú pillanatig a zsinórján lógott, majd kiszakadt a konnektorból, és a földre zuhant.

Hunter elfojtott hangú káromkodást hallott odafentről, aztán megcsikordult a padló. A nagyapja. Hunter biztos volt benne, hogy egy felnőtt megjelenése csak rontana a helyzeten. Annyira nem akart ezzel foglalkozni. Nagyot sóhajtott, és lekasztotta a vezeték nélküli telefont a fali tartóról.

– Kit hívsz? – kérdezte Calla. – Azt hiszed, Merrickék tudnak segíteni rajtad?

A Merrick testvérek lennének valószínűleg az utolsók, akik felajánlanák a segítségüket, de ezt Callának nem kellett tudnia.

– Nem – felelte Hunter. – Azt teszem, amit olyankor szokás, amikor betörnek az ember házába. – A lány kérdően felvonta a szemöldökét, ezért Hunter hozzátette: – Hívom a rendőröket.

A lány arcáról lehervadt a mosoly.

– Hazudsz.

Hunter beleszólt a kagylóba:

– Szeretnék bejelenteni egy betörést a North Shore Road 111. alatt...

– Calla! – szólalt meg a fiú az ajtónál.

– Tedd le a telefont! – sziszegte a lány.

– Még mindig itt vannak – folytatta Hunter. – Fegyverük is van. Calla kiejtette a kezéből a kést.

– Megöllek, Hunter – szúrte fogai között Calla. – Tudod, hogy képes vagyok...

– Kérem, siessenek! – tette hozzá Hunter. – Azzal fenyegetnek, hogy megölnék.

Valahol a távolban megszólalt egy sziréna. A sötét hajú srác megragadta Calla csuklóját, és magával ráncigálta. Kirohantak az ajtón.

Hunter visszaakasztotta a telefont a helyére. Nem is hívta a rendőröket. Csak a vak szerencsének köszönhető, hogy megszólalt a sziréna.

Micsoda kupleráj! Hunter beletúrt a hajába. A hossza még mindig megdöbbenetete minden alkalommal, amikor hozzáért. Hónapok óta nem vágatta le.

Az előszoba padlója megcsikordult, és Hunter magában átkozódott. Fogalma sem volt, hogyan magyarázza meg a történeteket. Ha azt mondaná, hogy betörtek hozzájuk, akkor a nagyapja *tényleg* hívná a rendőröket.

Miután letartóztatták a múlt heti tűz miatt – amit egyébként *Calla* gyújtott –, ami az iskola könyvtárában tört ki, Hunter nem akart újra összetűzésbe keveredni a rendőrökkel.

Szerencse, hogy a fegyver még mindig az alagsorban volt.

Nagyapjának elakadt a lélegzete, amikor meglátta a pusztítást. Túl sötét volt ahhoz, hogy Hunter kivehesse az arckifejezését, de olyan nagyon nem is vágyott erre. Nagyapja magas volt, vékony és izmos a sok-sok év mezőgazdasági munkától. Rövid ősz haja volt, és az arca állandóan elégedetlenséget sugárzott. Felkapcsolta a villanyt. A fényben százszor nagyobbnak tűnt a kár. Összehúzta a szemöldökét, és az unokájára meredt.

– Nagyon remélem, hogy meg tudod ezt magyarázni.

Mintha Hunter csak azért felkelt volna az éjszaka közepén, hogy romba döntse a konyhát. Pedig *tényleg* így folyt minden beszélgetése a nagyapjával.

– Nem én voltam – felelte.

Az apja sosem tűrte jól, ha az ember megjátszotta magát, úgyhogy Hunter nagyon gyakorlott volt abban, hogy ez ne érződjön a hangján. Csak az apjával ez sosem ment ilyen nehezen.

– Akkor ki volt?

– Valaki az iskolából. Szórakoztak. – Elhallgatott. – Majd feltakarítok.

– És ki is fizeted.

Hunter összeszorította a fogát, de nem szólt semmit.

Amikor az anyja és ő hat hete megálltak a kocsibejárón, a nagypapa nézte, ahogy Hunter kimászik az autóból, majd így szólt hozzá:

– *Itt* nem csinálhatod a szokásos őrültségeidet! Megértetted, fiam?

Hunter az anyjához fordult, tőle várt volna... valamit. Útmutatást, talán. Utalást arra, hogy mit válaszoljon. De az anyja akkor már a nagyanyja vállán sírt. Ha hallotta is Hunter nagypapjának a megjegyzését, nem reagált rá. Hagyta, hogy sietve betessékeljék a házba, és egy tea mellett megvigasztalják.

Hunter pedig magára maradt, hogy kipakolja az autót, nagypapa vizslató tekintetétől kísérvé.

Nagyon gyorsan megtanulta, hogyan húzza meg magát.

De három perc múlva nyilván majd most is jól kioktatják a piercingjei miatt, és elmondják, hogy menjen fodrászhoz, és hogy ha ő a *nagypapa* fia lenne, akkor fel kéne takarítson, különben alhat a verandán.

Hunter eleinte próbált tökéletesen viselkedni. Elvégzett jó pár feladatot a ház körül, anélkül hogy bárki megkérte volna rá. Kivitte a szemetet, lenyírta a fűvet és kimosta a saját szennyesét. Megszögelte a két kilazult deszkát a verandán, megjavította a spalettát, ami félig kiszakadt zsanéron lógott a ház egyik utcára néző ablakán – csupa olyasmit tett, amit az apja is elvárt volna tőle, hogy elvégezzen. Felelés nélkül, tisztelve az idősebbeket.

Az anyjára nem számíthatott. Az asszony annyira elmerült a bánatban, hogy még *beszélni* is kicsinyesnek és jelentéktelennek tűnt neki a nagypapjával kapcsolatos gondjairól.

Így aztán igyekezett kijönni vele. Nagyon igyekezett.

– Kábítószer miatt volt az egész, igaz? – kérdezte a nagyapja.

Hunter felsóhajtott, és óvatosan kikerülte az üvegcserepeket, hogy felállítsa a konyhaszekrényt.

– Nem. Nem kábítószereszek.

Feldolgozott élelmiszereket is alig evett, ez a fickó meg azt hiszi, hogy *drogot* juttat a szervezetébe?

Néha úgy érezte, hogy ez az egész kialakult helyzet csak egy óriási vicc. Hol volt az a nagyapa, aki horgászni viszi őt, átkarolja a vállát és megkérdezi, hogy van-e olyan lány a suliban, aki tetszik neki? Miért szakadt a nyakába egy olyan fickó, aki láthatóan le sem szarja, hogy még fél éve sincs annak, hogy Hunter elvesztette a hozzá legközelebb álló két embert? Hogy a gimnázium harmadik évét új iskolában kellett kezdenie? Hogy az egész eddigi életét olyasvalamire készülve töltötte, amit most már sosem tehet meg, mert az apja és a nagybátyja halála után az élete céltalanná vált?

Hunter elkezdte visszapakolni az edényeket a konyhaszekrény polcaira. Egy pillanatig irigyelte Callát. Azt kívánta, bárcsak ő is a földhöz csaphatna pár dolgot. Ő azonban egy Ötödik, és az apja végtelemnek tűnő órákon keresztül nevelte belé az önuralmat. Hunter jó tanítvány volt, és nem fogja engedni, hogy ez az oktatás most hiábavalónak bizonyuljon. Ilyesmi miatt nem.

A nagyapja még mindig ott állt és őt nézte.

Hunter legszívesebben bemosott volna neki egyet, ehelyett azonban óvatosan visszarakta a kuktát a legelső polcra.

– Majd mondd meg, mennyibe kerültek az edények! – szólalt meg. – Valahogy kitalálom, hogyan fizethetem vissza.

Egyelőre nem volt sok elképzelése arról, hogyan. Itt még nem talált munkát, és bár tett félre kevéske pénzt egy borítékban a fiókos szekrényébe, annak tartalma vészesen fogyott minden alkalommal,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

amikor megtankolta a dzsipjét. Mindenesetre ahhoz biztos kevés volt, hogy kifizesse mindazt, ami darabokban hevert a padlón.

Talán két próbálkozás között, hogy megállítson egy piromániás elmebeteget, találhatna húspogácsa hajigálói munkát valamelyik McDonald'sban.

Talán még nevetne is rajta, ha nem lenne ilyen szomorú.

Néha azt kívánta, bárcsak elmondhatná a nagyapjának, mi is ő valójában, és mire képes. Hogy a tengerészgyalogosok elbújhatnak az ő kiképzése mögött. Hogy érzi az elektromosságot a falakban, meg a nedvességet, és a dühöt a nagyapja fejében.

Ugyanakkor, ha ilyenekről beszélne, azzal csak megerősítené nagyapja azon új keletű elméletét, miszerint ő drogozik.

– Elegem van a viselkedésedből, fiam.

Hunter felnézett.

– Nincs semmi baj a viselkedésemmel. Mondtam, hogy kifizetek mindent.

– Nem csoda, hogy anyád nem tudja összeszedni magát, amennyi gondot okozol neki.

Hunter megfeszült, de nem felelt semmit. Fogalma sem volt, hogy az anyja miért nem tudja összeszedni magát. Hunter *szerint* neki ehhez nem sok köze volt, de talán rosszul gondolta. Amikor utoljára ment fel hozzá a szobájába, az asszony szemei könnyel teltek meg. Kezét a fiú arcára tette, és így szólt:

– Olyan jó lenne, ha levágnád megint a hajadat, Hunter. Régen úgy néztél ki, mint az apád.

Hunter félretolta az anyja kezét. *Miért vagy ilyen szomorú?* – akarta kérdezni. *Apa csak kihasználta.*

A nagyanyjára sem számíthatott. Bár ő nem morgott vele úgy, mint a nagyapja, de összeszorított szájjal figyelte, és Hunter érezte,